

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 14C/110/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213659
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Maroš Maškovič
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2021:1312213659.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v konaní pred sudcom JUDr. Marošom Maškovičom, v právnom spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Račianska č. 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanému sa priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 27.09.2012 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata istiny v sume 175,- € titulom náhrady majetkovej škody a istiny v sume 165,96 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobu odôvodnil vecne tým, že žalobca - veriteľ zo zmluvy o úvere č. 2050376 ako oprávnený subjekt voči dlžníkovi - G. M., L.. XX.XX.XXXX ako povinnému navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie (EX423/2002) spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu - Okresnému súdu Bratislava III. Žalobca pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie, dňa 09.02.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora a legitímne očakával, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote, plynúcej od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora podľa ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, avšak exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, pričom v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Opísaný postup exekučného súdu zhodnotil ako nesprávny, v rozpore so zákonom, majúci za to, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Poukázal na skutočnosť, že poškodený sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 10.12.2010 o zmene súdneho exekútora. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody titulom náhrady účelne vynaložených nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40,- €, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym

exekútorom v sume 50,- € a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a poštovné i telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15,- € za obdobie, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom s tým, že táto celková suma 175,- € by nezaťažila poškodeného, ak by exekučný súd pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora postupoval správne a dodržal zákonnú lehotu. Žalobca si zároveň uplatnil i nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv zaručených podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymożenie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) v sume 165,96 €. Poškodený uskutočnil výpočet peňažného nároku alikvotným pomerom 55,32 € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, teda 663,88 € za rok poznačený prieťahmi a upozornil, že v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 99 dní. Napokon žalobca ozrejmil, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak žalovaný do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Žalobca svoje skutkové tvrdenia nepodporil žiadnym listinným dôkazom.

2. Uznesením č. k. 14C/110/2012 - 29 zo dňa 04.11.2013, právoplatným dňa 08.11.2013, súd spojil na spoločné konanie veci Okresného súdu Bratislava III, vedené pod sp. zn. 14C/110/2012, sp. zn. 14C/151/2012, sp. zn. 14C/186/2012 a sp. zn. 14C/188/2012 z dôvodu v zmysle § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkove spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov a rozhodol, že spojené veci budú vedené pod spoločnou spisovou značkou 14C/110/2012.

3. V spojených právnych veciach pôvodne vedených pod sp. zn. 14C/151/2012, sp. zn. 14C/186/2012 a sp. zn. 14C/188/2012 sa žalobca domáhal voči žalovanému (Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR) náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na rovnakom skutkovom a právnom základe ako žalobou opísanou v prvom odseku tohto rozsudku z dôvodu, že Okresný súd Bratislava III ako exekučný súd v exekučných veciach, vedených u pôvodného súdneho exekútora pod č. EX 26/2004, č. EX 1694/2003 a č. EX 591/2002, rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora až po uplynutí zákonnej 30 dňovej lehoty od jeho doručenia, čím konal v rozpore s ust. § 44 ods. 7, resp. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a žalobcovi vznikla majetková škoda titulom účelne vynaložených nákladov pri správe a vymáhaní pohľadávky voči dlžníkom v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom v sume 175,- € a nemajetková ujma titulom porušenia jeho práv na súdnu ochranu, straty legitímnych očakávaní v právu istotu, zásahov do podnikateľského plánovania a rozhodovania v sume 331,92 €.

4. Žalovaný sa komplexným vyjadrením zo dňa 22.11.2013 vyjadril k spojeným žalobám tak, že v prvej časti svojho stanoviska opísal procesné námietky týkajúce sa zmätočnosti podania žalobcu, nesplnenia jeho dôkaznej povinnosti, nejasnosti titulu nároku na náhradu škody, krokov podniknutých na odstránenie prieťahov v exekučnom konaní a právomoci všeobecných súdov posudzovať prieťahy v konaní súdu v rámci konania o náhradu škody. Žalovaný v súvislosti s dôkazným bremenom žalobcu namietol, že tento síce časť dôkazov uviedol, najmä odkázal na exekučný spis, ale v skutočnosti nepriložil ani jeden dôkaz a prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd; rovnako namietol zmätočnosť v označení povinných subjektov - najmä odlišne uvedené dátumy narodenia, neuvedenie spisových značiek súdnych exekučných konaní, absenciu údajov o dátumoch doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumoch, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. K nejasnosti právneho dôvodu nároku na náhradu škody žalovaný uviedol, že jednak žalobca namieta „nezákonné konanie“ v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov a taktiež žalobca uviedol aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia., preto z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačne jasný titul uplatnenej náhrady škody. K prieťahom v konaní žalovaný poznamenal, že v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých nedošlo k zamietnutiu žiadosti o vydanie poverenia, žalobca neuviedol ním podniknuté kroky na odstránenie neželaného stavu, pričom „žiadosť o informáciu o stave konania“

nie je možné považovať za riadny prostriedok smerujúci k zabráneniu tvrdených prietahov a ich účinnému odstráneniu. Žalobca ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovaného neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Žalovaný súčasne mal za to, že právomoc posudzovať prietahy v konaní súdu má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Vychádzajúc z ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. žalovanému vyplynulo, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia (doručenia) jeho žiadosti na príslušný orgán o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a vzhľadom na skutočnosť, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku boli žalovanému doručené dňa 23.04.2012 a do tohto konania spojené žalobné návrhy boli okresnému súdu doručené už dňa 27.09.2012, je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, preto žalovaný považoval nárok na súde jednak za predčasne uplatnený ako aj za predbežne neprerokovaný, keďže žalobca na výzvu žalovaného neposkytol žiadnu súčinnosť a tým zmaril možnosť jeho nárok na náhradu škody predbežne prerokovať a vzhľadom na nedoplnenie žiadosti žalobcu v potrebnom rozsahu žiaden z jeho uplatnených nárokov uspokojený nebol. V súvislosti s hmotnoprávnymi podmienkami pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody žalovaný sa vyjadril k údajnému nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nasledovne:

5. Pokiaľ ide o nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, žalovaný uviedol, že v praxi je zaužívaný model, v ktorého zmysle exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov (keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodne v tomto uznesení aj o trovách doterajšieho exekučného konania tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie u pôvodného exekútora) a na zaslanie príslušného exekútorského spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9 Exekučného poriadku, zdôrazňujúc, že exekučný súd vec postúpi novému exekútorovi spolu s exekučným spisom pôvodne povereného súdneho exekútora. Žalovaná pripustila, že v niektorých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej 30 dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť, kedy exekučný súd objektívne nemohol dodržať 30 dňovú lehotu tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému exekútorovi exekučný spis pôvodného exekútora. Odhliadnuc od uvedeného žalovaný dodal, že žalobcovi nič nebránilo využiť podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, preto ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku. Okrem toho žalovaný poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že „pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00)“. Vzhľadom na povahu úkonu - rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, s ktorým je nevyhnutné vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote považovať za zbytočné prietahy a teda za nesprávny úradný postup.

6. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca namietal i prietahy v konaní, z ktorých odvodzuje svoje právo na náhradu škody, žalovaný poukázal na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní, pričom z existencie prietahov môže súd konajúci o náhrade škody vychádzať len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci

bez zbytočných prietahov. Žalobca si však vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prietahov v konaní nesplnil povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania.

7. Žalovaný, vychádzajúc z ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., vzniesol z opatrnosti i námietku premlčania, nakoľko v niektorých konaniach k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009, pričom premlčacia lehota na uplatnenie nárokov uplynula pri každom takomto nároku osobitne, a to po troch rokoch od momentu uplynutia 30 dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vzhľadom na uvedené žalovaný vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30 dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.04.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

8. Odhliadnuc od názoru žalovaného, že v posudzovanom spore žalobca nepreukázal splnenie ani prvej z troch kumulatívne vyžadovaných zákonných podmienok pre procesný úspech jeho nároku, keď nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, mal tiež za to, že žalobca nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody ako aj prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou i nemajetkovou ujmov. Napokon žalovaný dodal, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a najmä je zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy, preto žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

9. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného písomne nevyjadril, ale svoje vecné a právne námietky, ktorými spochybnil procesnú obranu žalovaného, zhrnul v inom svojom procesnom návrhu (v návrhu na prerušenie konania).

10. Súd prejednal spor s nariadením pojednávania podľa ust. § 177 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a rozhodol v neprítomnosti procesných strán (obe strany súhlasili s rozhodnutím v ich neprítomnosti), vykonal dokazovanie obsahom súvisiacich exekučných spisov Okresného súdu Bratislava III a zistil nasledovný skutkový stav sporu:

11. Predmetom posudzovaného sporu je nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci - exekučného súdu, keď nevydal rozhodnutie o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote.

12. Súd sa síce stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca dostatočne neuniesol svoje dôkazné bremeno k ním tvrdeným skutočnostiam, keď v rozpore s ust. § 79 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku platného do 30.06.2016 nepripojil žiadne listinné dôkazy, na ktoré sa v žalobe odvolával, hoci ako priamy účastník dotknutých exekučných konaní listiny tvoriace obsah predmetných exekučných spisov predložiť mal a mohol, avšak vzhľadom na to, že civilný súd pred doručovaním žaloby protistrane a svojím ďalším procesným postupom a následnou rozhodovacou činnosťou neodstraňoval vady žaloby, keď sám si zabezpečil listinné dôkazy v podobe súvisiacich exekučných spisov, vychádzal z prezumpcie, že žaloba netrpela takým nedostatkom, ktorý by bránil súdu pokračovať v konaní.

13. Medzi procesnými stranami bolo nesporné, že žalobca písomne požiadal príslušný orgán - Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a že príslušný orgán nárok žalobcu neuspokojil, avšak žalovaný poukazujúc na to, že v poradí prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody mu boli doručené dňa 23.04.2012 a v tomto konaní posudzované žalobné návrhy boli civilnému súdu doručené už dňa 27.09.2012, považoval nárok žalobcu za uplatnený predčasne, pred uplynutím zákonnej 6 mesačnej lehoty.

14. Podľa § 3 ods. 1 písm. d) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.12.2012 (v čase, kedy mala žalobcovi vzniknúť škoda a nemajetková ujma) (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

15. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

17. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

18. Podľa § 16 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

19. Vychádzajúc z cit. ustanovenia § 16 zákona č. 514/2003 Z. z., súd považoval za medzi stranami nespornú skutočnosť, že žalobca napriek výzve Ministerstva spravodlivosti SR svoju žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v potrebnom rozsahu nedoplnil, avšak aj s prihliadnutím na tento nesporný fakt, nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že nárok žalobcu sa nepovažuje za predbežne prerokovaný, nakoľko žalobca žiadosť o prerokovanie podal a ďalšia - následná jeho nečinnosť spočívajúca v neposkytnutí súčinnosti príslušnému orgánu iba prisvedčuje tomu, že nárok žalobcu nemohol byť uspokojený. Pokiaľ ide o predčasnosť podanej žaloby, súd uvádza, že v konaní žiadna zo strán neupresnila, akým spôsobom príslušný orgán (ministerstvo) nárok žalobcu neuspokojilo, t. j. omisívnym konaním (bez odpovede na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) alebo oznámením - upovedomením žalobcu, že jeho nárok neuspokojí tak, ako to alternatívne predpokladá žalovaným citovaná (na č. I. 34 spisu) právna norma ustanovenia § 16 ods. 4 vety prvej zákona č. 514/2003 Z. z., účinného nevedno v ktorom (na vec sa vzťahujúcom) období. Ak totiž ministerstvo oznámilo žalobcovi, že jeho nárok neuspokojí, učinilo tak nepochybne do šiestich mesiacov od prijatia žiadosti a na základe negatívnej odpovede (oznámenia) ministerstva už nemusel žalobca vyčkávať na podanie žaloby, nakoľko zákonná šesť mesačná doba sa viaže výlučne na prípad nečinnosti príslušného orgánu, keď tento nárok poškodeného do šiestich mesiacov úplne alebo sčasti neuspokojí, no neviaže sa na alternatívnu dispozíciu ustanovenia § 16 ods. 4 cit. zákona, teda situáciu, keď príslušný orgán oznámil poškodenému, že jeho nárok na náhradu škody neuspokojí. Nezávisle od spôsobu nevyhovenia nároku žalobcu, berúc na vedomie absolútnu nesúčinnosť žalobcu po podaní žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, je zrejmé, že v danom prípade by ministerstvo nárok žalobcu do šiestich mesiacov od prijatia jeho žiadosti neuspokojilo. Vzhľadom na uvedené je právne neúčinný a irelevantný prostriedok procesnej obrany žalovaného týkajúci sa predčasnosti podanej žaloby.

20. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

21. Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

22. Vo vzťahu k žalovaným z opatrnosti uplatnenej námietke premlčania peňažného nároku žalobcu súd uvádza, že začiatok plynutia premlčacej doby práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci sa primárne odvíja od subjektívnej skutočnosti, teda od nadobudnutia vedomosti poškodeného o jemu spôsobenej škode, preto neobstojí argumentácia žalovaného, že

premlčacia lehota (správne má byť „doba“) začala plynúť od momentu uplynutia 30 dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora, keďže na základe okamihu uplynutia uvedenej zákonnej lehoty, ktorá predstavuje iba objektívnu skutočnosť, nemožno ustáliť subjektívnu skutočnosť, t. j. kedy sa poškodený o škodu dozvedel alebo mal dozvedieť. Žalobca správne uviedol, že o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktoré vyústili do spôsobenej škody, sa dozvedel po doručení súdneho rozhodnutia o zmene súdneho exekútora. Vzhľadom na dátumy doručenia rozhodnutí exekučného súdu o zmene súdneho exekútora v jednotlivých exekučných veciach (17.01.2011, 02.05.2011, 09.06.2011 a 19.04.2011) a dátum Ministerstvom spravodlivosti SR v poradí prvých prijatých žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (23.04.2012) je nepochybné, že žalobca uplatnil svoj nárok u príslušného orgánu včas - počas plynutia subjektívnej trojročnej premlčacej doby. Pre úplnosť súd zhodne so žalobcom uvádza, že najskôr sa mohol dozvedieť o škode v ním uplatnenom rozsahu (výške) až potom, keď exekučný súd o zmene súdneho exekútora reálne rozhodol a doručil mu svoje rozhodnutie, nakoľko až po tento deň mala žalobcovi vznikáť škoda za údajnú nečinnosť exekučného súdu za obdobie od uplynutia zákonnej lehoty pre vydanie rozhodnutia až po deň doručenia rozhodnutia o zmene súdneho exekútora, kedy poškodený mohol výšku škody reálne vyčíslieť, a preto je nesprávna domnienka žalovaného, že trojročná premlčacia doba plynula už od momentu uplynutia zákonom stanovenej lehoty na vydanie rozhodnutia exekučného súdu. Z uvedeného dôvodu, berúc na zreteľ z exekučných spisov preukázané dátumy doručenia rozhodnutí exekučných súdov žalobcovi, je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody premlčaný nie je.

23. V posudzovaných právnych sporoch žalobca založil svoj nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vecne na tom, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ale pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, žalobca spísal a postupom podľa ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora, avšak exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora s tým, že v predmetnom prípade neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

24. Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 36Er/617/2002, ktorý súvisí so súdnym spisom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 14C/110/2012, vyplýva, že žalobca dňa 06.09.2010 v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku požiadal exekučný súd o zmenu súdneho exekútora JUDr. Sone Majkútovej, ktorej žalobca ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie voči povinnému Pavlovi Olahovi, nar. 23.09.1962 (sp. zn. EX 423/2002) na základe vykonateľného exekučného titulu - platobného rozkazu č. k. ROB/2880/01-7 a navrhol poveriť vykonaním exekúcie Exekútorový úrad JUDr. Rudolfa Krutého. Exekučný súd následne žiadosťou zo dňa 05.11.2010 vyzval pôvodného súdneho exekútora JUDr. Soňa Majkútovú na zaslanie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie za účelom rozhodnutia o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. JUDr. Soňa Majkútová zaslala exekučný spis exekučnému súdu spolu s vyúčtovaním trov exekučného konania dňa 16.11.2010 a návrhu na zmenu súdneho exekútora vyhovel exekučný súd uznesením č. k. 36Er/617/2002-14 zo dňa 10.12.2010, v ktorom zároveň podľa § 14 ods. 1 v spojení s § 27a vyhlášky č. 288/1995 Z. z. rozhodol aj o výške trov pôvodného súdneho exekútora. Rozhodnutie o zmene súdneho exekútora žalobca prevzal dňa 17.01.2011.

25. Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 35Er/122/2004, ktorý súvisí so súdnym spisom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 14C/151/2012, vyplýva, že žalobca dňa 06.10.2010 v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku požiadal exekučný súd o zmenu súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára, ktorému žalobca ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie voči povinnému Romanovi Maradovi, nar. 02.05.1977 (sp. zn. EX 262/2004) na základe vykonateľného exekučného titulu - notárskej zápisnice N 4107/2003, NZ 96922/2003 a navrhol poveriť vykonaním exekúcie Exekútorový úrad JUDr. Rudolfa Krutého. Exekučný súd následne žiadosťou zo dňa 27.01.2011 vyzval pôvodného súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára na zaslanie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie za účelom rozhodnutia o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Mgr. Vladimír Cipár zaslal exekučný spis exekučnému súdu spolu s vyúčtovaním trov exekučného konania dňa 07.02.2011 a návrhu na zmenu súdneho exekútora vyhovel exekučný súd uznesením č. k. 35Er/122/2004-18 zo dňa 13.04.2011, v ktorom zároveň podľa § 14 ods. 1 v spojení s § 27a vyhlášky č. 288/1995 Z. z. rozhodol aj o výške trov pôvodného súdneho exekútora. Rozhodnutie o zmene súdneho exekútora žalobca prevzal dňa 02.05.2011.

26. Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 34Er/1196/2003, ktorý súvisí so súdnym spisom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 14C/186/2012, vyplýva, že žalobca dňa 23.11.2010 v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku požiadal exekučný súd o zmenu súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára, ktorému žalobca ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie voči povinnému Vladimírovi Hovorkovi, nar. 26.08.1979 (sp. zn. EX 1694/2003) na základe vykonateľného exekučného titulu - platobného rozkazu č. k. 42Rob/2158/02-6 a navrhol poveriť vykonaním exekúcie Exekútorový úrad JUDr. Rudolfa Krutého. Exekučný súd následne žiadosťou zo dňa 09.02.2011 vyzval pôvodného súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára na zaslanie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie za účelom rozhodnutia o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. JUDr. Ľubomír Pekár zaslal exekučný spis exekučnému súdu spolu s vyúčtovaním trov exekučného konania dňa 11.04.2011 a návrhu na zmenu súdneho exekútora exekučný súd vyhovel uznesením č. k. 34Er/1196/2003-13 zo dňa 02.06.2011, v ktorom zároveň podľa § 14 ods. 1 v spojení s § 27a vyhlášky č. 288/1995 Z. z. rozhodol aj o výške trov pôvodného súdneho exekútora. Rozhodnutie o zmene súdneho exekútora žalobca prevzal dňa 09.06.2011.

27. Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 34Er/1531/2002, ktorý súvisí so súdnym spisom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 14C/188/2012, vyplýva, že žalobca dňa 06.10.2010 v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku požiadal exekučný súd o zmenu súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára, ktorému žalobca ako oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie voči povinnému Martine Ondrášovej, nar. 01.03.1979 (sp. zn. EX 591/2002) na základe vykonateľného exekučného titulu - platobného rozkazu č. k. Rob/597/02-5 a navrhol poveriť vykonaním exekúcie Exekútorový úrad JUDr. Rudolfa Krutého. Exekučný súd následne žiadosťou zo dňa 10.03.2011 vyzval pôvodného súdneho exekútora Mgr. Vladimíra Cipára na zaslanie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie za účelom rozhodnutia o návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Mgr. Vladimír Cipár zaslal exekučný spis exekučnému súdu spolu s vyúčtovaním trov exekučného konania dňa 28.03.2011 a návrhu na zmenu súdneho exekútora exekučný súd vyhovel uznesením č. k. 34Er/1531/2002-13 zo dňa 06.04.2011, v ktorom zároveň podľa § 14 ods. 1 v spojení s § 27a vyhlášky č. 288/1995 Z. z. rozhodol aj o výške trov pôvodného súdneho exekútora. Rozhodnutie o zmene súdneho exekútora žalobca prevzal dňa 19.04.2011.

28. Na základe z obsahu exekučných spisov zistených skutočností súd uvádza, že žalobca zavádzajúco špecifikoval dobu údajnej bezdôvodnej nečinnosti exekučného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 36Er/617/2002, keď zdôraznil, že v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 99 dní, nakoľko z exekučného spisu je zrejmé, že exekučný súd vyzval pôvodne povereného súdneho exekútora na potrebnú súčinnosť do 60 dní od prijatia návrhu na zmenu súdneho exekútora a po spätnej väzbe zo strany pôvodného súdneho exekútora rozhodol o jeho zmene a trovách exekučného konania do 24 dní, t. j. celková doba medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o procesnom návrhu činila 84 dní, pričom však ani túto dobu nemožno kvalifikovať ako obdobie nedôvodnej nečinnosti, keďže počas nej exekučný súd procesne konal s pôvodným súdnym exekútorom za účelom možnosti rozhodnutia o zmene súdneho exekútora. Rovnako tak účelovo žalobca uviedol, že v exekučnom konaní sp. zn. 35Er/122/2004 bol exekučný súd viac ako 190 dní bezdôvodne nečinný, avšak ak aj rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v žalobcom deklarovanej dobe, nemožno hovoriť o období jeho bezdôvodnej nečinnosti, keďže v danom období procesne konal s pôvodne povereným súdnym exekútorom a navyše žalobca mylne započítal do ním namietanej doby aj čas plynutia zákonnej 30 dňovej lehoty na rozhodnutie o zmene a súdneho exekútora, kedy žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní objektívne ešte nemohol pociťovať stav právnej neistoty. Taktiež v súvislosti s exekučnými konaniami sp. zn. 34Er/1196/2003 a sp. zn. 34Er/1531/2002 žalobca nesprávne zahrnul do obdobia údajnej nečinnosti exekučného súdu obdobie plynutia zákonnej lehoty na rozhodnutie a súčasne opomenul postup exekučného súdu podľa zákonom vyžadovanej súčinnosti exekučného súdu s iným dotknutým subjektom, ktorého sa požadovaná zmena vo výkone exekúcie priamo týkala.

29. Podľa § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení účinnom od 01.07.2010 do 31.05.2011 (v čase podania návrhu na zmenu exekútora), oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

30. Podľa § 44 ods. 9 Exekučného poriadku, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

31. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia súd zhodne s názorom žalovaného uvádza, že je nutné vziať do úvahy okolnosti, ktoré vo všeobecnosti sprevádzajú exekučné konanie pri každom návrhu na zmenu súdneho exekútora. Exekučný súd po prijatí žiadosti o zmenu exekútora predloží žiadosť pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekučného spisu, keďže spolu s rozhodnutím o zmene exekútora postúpi vec novému súdnemu exekútorovi spolu s exekučným spisom. Uvedený procesný postup exekučný súd zachoval i v posudzovaných veciach, pričom za požiadavky dodržania procedurálnej podmienky podľa ust. § 44 ods. 9 Exekučného poriadku, keď v rozhodnutí o zmene exekútora súd zároveň postúpi vec novému exekútorovi spolu s exekučným spisom pôvodne povereného exekútora, ktorej splneniu zákonnej požiadavky nutne predchádza súčinnosť pôvodného súdneho exekútora, v rámci ktorej tento si musí vyúčtovať trovy exekučného konania, je nemysliteľné, aby exekučný súd vydal rozhodnutie o zmene súdneho exekútora do 30 dní od doručenia návrhu na jeho zmenu, nakoľko uvedená lehota by bolo primeraná práve len pre pôvodne povereného súdneho exekútora za účelom vyčíslenia jemu vzniknutých trov exekúcie a preto ak exekučný súd má v priebehu 30 dňovej lehoty zabezpečiť exekučný spis s vyjadrením pôvodného exekútora a ním vyúčtovanými trovami exekúcie a zároveň v tejto lehote aj právne posúdiť správnosť vyčíslených trov podľa vyhlášky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov a vydať písomné rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, nie je možné dospieť k racionálnemu záveru, že akékoľvek omeškanie exekučného súdu v súvislosti so zákonnou lehotou ustanovenou v § 44 ods. 8 Exekučného poriadku si vyžaduje vyvodenie právnej zodpovednosti z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci. Vzhľadom na komplexnosť procedúry vyžadovanej v súvislosti so zmenou súdneho exekútora nemožno vo všeobecnosti považovať nerozhodnutie exekučného súdu do 30 dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora za nesprávny úradný postup a to platí aj v predmetných prípadoch.

32. Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

33. S prihliadnutím na argumentáciu žalobcu, ktorú založil na tom, že nerozhodnutím exekučného súdu ako orgánu verejnej moci vznikli zbytočné prietahy v predmetných exekučných konaniach, súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorý konštatoval, že pri posúdení či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie sa nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci s tým, že pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).

34. V žiadnom z posudzovaných exekučných konaní žalobca ako oprávnený nepodal sťažnosť na prietahy podľa ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, preto nevznieva vierohodne žalobcom tvrdená ujma na jeho majetkových i nemajetkových právach a ním pocitovaný stav právnej neistoty, keď až do rozhodnutia o zmene súdneho exekútora sa nesťažoval na v tomto súdnom konaní namietaný neplynulý procesný postup exekučného súdu vôbec, čo podporuje skutočnosť, že nedodržanie zákonom stanovenej 30 dňovej lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora nebolo zo strany exekučného súdu tak markantným odchýlením sa od právnej normy a excesom, ktorý by bolo možné dôvodne subsumovať pod inštitút nesprávneho úradného postupu podľa ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. Súd zastáva názor, že celková dĺžka dotknutých exekučných konaní

nepredstavovala aj vzhľadom na pasivitu žalobcu zásah do právnej istoty účastníka exekučného konania v takej intenzite, aby sa nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora považovalo za nesprávny úradný postup exekučného súdu.

35. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, keď žalobca neúplne a zavádzajúco opísal skutkový stav sporu, nakoľko za čas zbytočnej nečinnosti exekučného súdu označil celé obdobie trvania exekučného konania a nezohľadnil procesné úkony orgánu verejnej moci vykonávané vo vzťahu k pôvodným súdnym exekútorom ako aj potrebu právneho posúdenia výšky trov exekučného konania, súd dospel k záveru, že nedodržanie zákonom stanovenej lehoty exekučným súdom na vydanie rozhodnutia nebolo tak závažné, aby by bolo možné skonštatovať nesprávnosť úradného postupu exekučného súdu ako orgánu verejnej moci podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a teda žalobca nepreukázal splnenie základnej zákonnej podmienky vyžadovanej ustanovením § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. pre vyodenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci, v dôsledku čoho ďalšími kumulatívnymi podmienkami v podobe škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom sa súd nezaoberal a žalobu ako vecne nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

36. Pre úplnosť však súd uvádza, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ani výšku ním uplatnenej majetkovej škody titulom účelne vynaložených nákladov, ktoré mu mali zbytočne vzniknúť v súvislosti s konaním exekučného súdu a súčasne neopodstatnene odôvodnil svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keď tvrdil, že porušením práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov mal orgán verejnej moci zasiahnuť do jeho práv, podnikateľského plánovania a rozhodovania a teda ohroziť, resp. narušiť nemajetkovú sféru - osobnostné práva žalobcu ako právnickej osoby, pričom zrejme opomenul, že právomoc konštatovať porušenie základných ústavných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a s tým súvisiace prípadné priznanie primeraného zadošťačenia (satisfakcie) v peniazoch patrí Ústavnému súdu Slovenskej republiky a nie všeobecnému súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z..

37. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

39. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. na základe princípu úspechu strán v konaní tak, že procesne úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 362 ods. 1 C.s.p.). Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).